

[Pia Gjellerup]

Trods justitsministerens ros under det seneste punkt på dagsordenen har justitsministeren tilsyneladende ikke så megen respekt for Straffelovrådets arbejde, som man kunne forvente og ønske. Dette skinner igennem, når man ser, hvordan rådets anbefalinger klippes i stykker efter forgodtbefindende. Flertallets forslag følges ikke. Justitsministeren ønsker ikke at tage hensyn til prøveløsladelsens forebyggende virkning og den støtte, den er for forsorgsarbejdet. Betydningen er selvfølgelig vanskelig at gøre op, men det er forkert at undervurdere den, for slet ikke at tale om at overse den.

Mindretallets forslag følges heller ikke. Jo, vil ministeren sige, fra ord til andet. Forklaringen er nemlig, at lovforslaget udelukkende medtager formuleringen af mindretallets ene lovudkast, mens mindretallets forudsætninger for lovudkastet, nemlig en tilsvarende nedsættelse af strafudmålingen, fejles af bordet, hvorved der faktisk er tale om en forlængelse af de kortere straffe, men vel at mærke ikke af de længere straffe, med 50 pct.

Forslaget forekommer ugennemtænkt og alt andet end kriminalpræventivt. Forslaget giver også på baggrund af andre sammenhænge én den mistanke, at det er fremsat med det formål ikke at blive vedtaget, og det synes ikke at være særlig seriøst.

Det ugennemtænkte ses bl.a. af, at der skulle bygges mindst et par nye statsfængsler til et milliardbeløb, hvis der skulle rummes de indsatte, som skulle sidde de 50 pct. længere, jeg lige har skitseret. Hvor skal pengene komme fra? Er der beregnet optagelse af et milliardbeløb på finansloven for 1989 til bygning af fængsler? Og hvor skulle fængslerne i givet fald ligge? Jeg synes, det vil være væsentligt for, at man kan bedømme forslagets seriøsitet, at vi ser eller hører svar på disse spørgsmål.

Som det er fremgået, vil der være dele af lovforslaget, vi vil arbejde positivt med, mens forslagene om prøveløsladelse må laves om.

Hagen Hagensen (KF):

Igennem årene, og navnlig de seneste år, har vi på forskellig måde drøftet forholdene omkring prøveløsladelse og også omkring vold, de to forhold, der nu er taget op. Vi har nu fået det grundlag, der følger af Straffelovrådets betænkning, og ud af det har justitsministeren, hvad jeg finder er rigtigt gjort, taget frem til be-

handling de to forhold, der er omfattet af det lovforslag, vi har til drøftelse her i dag, nemlig spørgsmålet om prøveløsladelse og spørgsmålet om vold, forhold, der begge optager mange i dagens debat.

Må jeg først sige om prøveløsladelse, at det for mange ude i befolkningen er ret uforståeligt, at en dom ikke er efter pålydende. En dom skal være en dom. Det vil sige, at den ret, der har afsagt dommen, også har udmålt den straffetid, der skal udstås, efter de forhold, der nu engang er kommet frem til bedømmelse.

Ud fra det princip måtte man finde, og det kan jeg slutte mig til, at der egentlig slet ikke skulle finde prøveløsladelser sted. Så langt er man ikke gået med dette forslag, og det kan der måske også være grund til ikke at gøre. Det er et princip, jeg har givet udtryk for. Vi skulle så have den ventil, der stadig er i loven, og i ganske særegne tilfælde kunne man gøre brug af en særlig prøveløsladelsesbestemmelse i stedet for at gå over til at udøve benådning.

Men jeg synes egentlig, at man har ramt rigtigt med dette forslag. For hvad er det, man tilstræber med disse forhold? Det er, at man har enkelhed og overskuelighed, forudsigelighed og ligelighed i behandlingen. Det er de forhold, der faktisk kommer frem med det forslag, som ministeren har fremsat.

Der har været vurderinger af, om man kan sige, at prøveløsladelse er recidivdæmpende, og spørgsmålet har også noget at gøre med den efterforsorg, der kan finde sted for dem, der prøveløslades. Men lad os i den forbindelse ikke glemme, at langt de fleste domme, der er afsagt, er for tidsrum på mindre end et år. Det er dem, lovforslaget omfatter. Det, der kan blive tale om her af recidivdæmpende karakter ved prøveløsladelsesinstituttet – det er i øvrigt ikke fuldt anerkendt, at det skulle være til stede, dette recidivdæmpende – har næppe den betydning, som nogle vil tillægge det, og i hvert fald gælder dette for efterforsorgen ved de korte straffe, hvor den periode, man kan have efterforsorg i, er af kortere varighed.

Jeg vil derfor sige meget kort, at vi synes, det er et godt forslag, ministeren er kommet med. En ting skal lige føjes til, nemlig det forhold, at nægtelse af prøveløsladelse efter det regelsæt, der er foreslået, kan indbringes for retten af den, der bliver nægtet det. Det synes jeg er i orden.